

Hej Alle.

Her kommer lige en lille opdatering fra Syd Afrika ☺

Som tiden dog flyver afsted. Ikke til at forstå vi allerede har været hernede i lidt over to måneder og føler da overhovedet heller ikke, at vi er klar til at tage hjem om 1½ måned..

Vi har allerede afsluttet vores fire ugers praktik. Vi endte på fem forskellige skoler – tre hver. To af skolerne, Charlo Primary School og Mount Pleasant Primary School. De skoler var to af de mere velstillede skoler, minder lidt om danske skoler, men er stadig noget bagud. En lærer på Charlo var meget stolt over deres computerrum, da Dorthé og Anne så det tænkte de ”velkommen til Danmark anno 1995”! 30 kæmpe stationære computere – dog alle med internet opkobling.

Var også på Lovemore Park Primary School. En helt anden slags skole. Her snakkede de xhosa og havde næsten ingenting. Børnene fik ikke altid mad

Det var en meget nedslidt skole med meget få ressourcer. Al undervisning foregik i et rum, og dette ene rum var inddelt i forskellige klasser. Der var intet vand, toilet og kun få bøger til rådighed.

Undervisningen var meget gammeldags og bar meget præg af udenadslære. Men både de tre lærere på skolen og børnene tog så godt imod os. Vi stod for meget af undervisningen i ugens løb og kom på banen med mere kreative indgangsvinkler til det hele. Og ja der blev selvfølgelig også plads til både ååhh boggie boggie dans, banke-banke-bøf leg . Og ja omvendt forsøgte de at lære os afrikansk dans. Meen det er og bliver bare en kendsgerning, at vi danskere på ingen måde kan hamle op med deres rytme og deres bevægelser i kroppen ☺

Alt i alt en meget stor oplevelse. Allerede efter en uge der, følte vi en tilknytning til stedet, specielt børnene. Ja man ville så gerne kunne hjælpe dem på en eller anden måde, men på den anden side skal man passe på med ikke at komme og lege julemand. Vi endte med at give dem vores fodbold og tog en masse frugt med til den sidste dag. Aldrig har man set unger juble så meget over en fodbold :-)

Det at være afsted sætter virkelig tingene i perspektiv. Hvor lykkelige vi burde være over vores egen tilværelse derhjemme. Vi render rundt derhjemme og klage over små-ting, men trods alt har vi et toilet, får mad hver dag mv. Og kan kun misunde børnene og lærerne på ”Lovemore” for deres livsglæde, trods de ikke altid har oddsene på deres side. Måske vi andre kunne lære lidt af det. Det er dog tydeligt at se i øjnene på børnene når virkeligheden går op for dem. Omkring 13-14 års alderen mister mange af dem modet. De ser hvor deres plads i livet er og hvor svær en kamp det vil blive at bryde med det familie mønster der er skabt. Det er meget få der formår at gøre det.

Nå men nok refleksion... Hvad har vi ellers lavet.

Vi har været i Addo Elephant Park. En national park en times kørsel fra Port Elizabeth. Det var et par helt fantastiske par dage vi havde deroppe. Vi startede med en eftermiddag/aften safari fredag og igen en meget tidlig morgen-safari lørdag. Vi fik både set elefanter, kuduer, antiloper og ikke mindst en han-løve. Den passerede stille og rolig vores Jeep, kiggede lidt op på os og traskede videre. Meget uvirkeligt at opleve den på så tæt hold, kun 2 meter fra os. Og vi kunne forstå på det hele, at det var noget af en sjælden oplevelse, da der kun er omkring 3 hanløver og 5 hunløver i hele parken. Så heldige os ☺

Selvfølgelig er det hele ikke bare afslapning og praktik. Vi studerer også selv hernede på universitetet.

Vi har bl.a. et HIV-kursus, sammen med mange forskellige lærere fra township-skolerne. Det er meget interessant at høre om deres liv og deres historier samt indstilling til det samfund, de er en del af. Mange af dem kommer fra den kultur de kalder Xhosa. Det har været en utrolig spændende

oplevelse at dele deres traditioner med dem og høre om deres tro og indstilling til ting. Man må sige det er noget anderledes end hvad vi er vant til.

Nogle af de unger vi havde rundt omkring på skolerne fortalte at de drømmer om aber der løber på taget og hvis man bliver syg tager man ikke til lægen, så får man besøg af en gammel dame som kaster nogle knogler og ud fra det kan læse hvad der er galt med dig. Kuren for at blive rask kan så være at gå med en snor rundt om armen eller et stykke græs gemt et sted op kroppen. Vi troede først de tog gas på os, men det er virkelig en del af deres kultur.

Men tilbage til lærerne så opdagede vi at vi faktisk går og tumler med mange af de samme problemer. Mange børn i de afrikanske skoler har lavt selvværd, er aggressive i deres adfærd – ting som vi også sagtens kan nikke genkendende til hjemme i Danmark. Undervisningen på Uni giver os rig mulighed for at møde mennesker, som vi nok ellers ikke ville have mødt på vores vej, så det er alletiders.

Ellers har vi taget ballroom dancing, fodbold, children with special needs, arts and music, science og citizenship. Hernede lærer vi det vi skal lærer eleverne. Ikke meget andet. Fx i science, her lærer vi ikke om det naturvidenskabelige på et særligt højt niveau, kun det vi skal fortælle eleverne og hvilke øvelser vi kan lave med dem. Egentlig en god idé, fordi vi nogle gange hjemme godt kan føle et stort hul mellem teori og praksis. Men hernede mangler vi mere baggrundsviden – så en mellemting kunne være perfekt.

Fire af os var til fodboldeksamen i slutningen af august. Det var sjovt nok en skriftlig. Vi skulle vide alt om reglerne osv... meget sjovt at kunne reglerne og så er der hvert fald et par stykker af os som ikke er blevet meget bedre til fodbold. Når vi havde undervisning, så lavede vi et par øvelser hver gang, fx dribling eller tæmning. Når lektionen var ved at være ovre så skulle vi evalueres. Så skulle vi lige drible gennem nogle kegler og derefter fik vi et ” well done” og tog hjem. Meget underlig form for undervisning, da vi ikke spillede rigtige kampe mere end tre gange i højst ti minutter.

Generelt viser sydafrikanerne meget stor interesse for os, vores land og er så utrolige flinke og gæstfrie overfor os. Mange af dem har aldrig set andet end Sydafrika, hvilket måske forklarer den store interesse og nysgerrighed. Egentlig synes vi ikke selv, at vi skiller os så meget ud(udover vi tilfældigvis alle 5 er blondiner) men det er vist meget tydeligt for sydafrikanere.

En dag i fitness-centret kom en gut over til Dorthe og Mette og sagde: ”*Det lyser bare så langt ud af Jer at I ikke er herfra*”, hmm og os der troede vi lige var ved at tilpasse os☺

Men på mange måder er vi begyndt at føle os mere og mere hjemme. I starten var vi meget obs på, hvor farligt et land det var, vi var kommet til mv. Men hvad angår kriminaliteten så er det ikke noget vi som sådan mærker i hverdagen. Selvfølgelig tager vi vores forbehold og bruger fornuften. Og ja vi hører en del grusomme historier fra lokalbefolkningen. Den anden dag blev vi bl.a. fortalt, at den vej vi kører på stort set hver morgen siges at være blandt PE’s farligste områder. Men bare rolig vinduer og døre er låst, og når mørket bryder frem er det et ”No go”. Og på den anden side kan det jo heller ikke hjælpe noget at gå og være bange – så er det først der sker noget. Og hvis man aldrig begiver sig ud på lidt farlig territorium, så lever man heller ikke. Det er ofte først der, vi får tingene under huden og virkelig mærker de store kontraster her i landet.

Alt i alt så har vi det rigtig godt hernede! Vi har det fantastisk og nyder at være afsted. Oplever noget nyt hver dag og en tur tilbage hertil til Worldcup 2010 er nok ikke helt usandsynligt. Hverdagen er en godt presset med både praktik og timer på Uni de næste par uger, men i weekenden er der virkelig plads til udskejelser.